

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Ιστορικές ευκαιρίες

Οποια κυβέρνηση εκλεγεί στις 20 Σεπτεμβρίου θα έχει πολλές δυσκολίες μπροστά της, αλλά και μεγάλες, ιστορικές ευκαιρίες. Το τρίτο μνημόνιο εμπεριέχει μεταρρυθμίσεις στη δημόσια διοίκηση, τη φορολογία και τη δικαιοσύνη που θα έπρεπε να έχουν γίνει εδώ και δεκαετίες. Δεν χρειαζόμαστε την τρόικα να μας τις υποδείξει και επιβάλλει. Πολιτικό θάρρος

και διαχειριστική επάρκεια απαιτούνται. Η επόμενη κυβέρνηση μπορεί επίσης να πετύχει γρήγορα την πολυπόθητη ελάφρυνση του χρέους και την εξαιρετικά επείγουσα ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών. Όλα αυτά θα απαιτήσουν, όμως, μία κυβέρνηση που δεν θα βολοδέρνει μεταξύ υλοποίησης της συμφωνίας και ενός «αντάρτικου», θα είναι στελεχωμένη με

ό,τι καλύτερο διαθέτει ο τόπος και θα είναι προσηλωμένη στον στόχο της ανάκαμψης και ανάπτυξης. Οι μεταρρυθμίσεις σε συνδυασμό με την ελάφρυνση του χρέους μπορούν επίσης να φέρουν μαζί τη μεγάλη πλειοψηφία των πολιτικών δυνάμεων, ανεξαρτήτως αποτελέσματος. Μόνο έτσι θα βγούμε από την κρίση. Ας το πάρουμε απόφαση.

Η ΑΥΓΗ Του Θανάση Καρτερού

Θέλουμε όλοι να νικήσει ο ΣΥΡΙΖΑ;

Θα το πω, κι ας το πω: Θέλουμε τελικώς όλοι να νικήσει σ' αυτές τις εκλογές ο ΣΥΡΙΖΑ; Κι όταν λέω όλοι, εννοώ όλοι εκείνοι που μέχρι χθες ήταν επώνυμοι κι ανώνυμοι του κόμματος. Εκείνοι που πήραν των ομματιών τους, αλλά κι εκείνοι που παραμένουν εντός με το ένα πόδι και με το σακίδιο γεμάτο πένθιμες αμφιβολίες. Και, τέλος, κάποιοι από κείνους που εμφανίζονται στα πάνελ, θα εμφανιστούν πιθανότατα στα ψηφοδέλτια, ίσως και στην αυριανή Βουλή. Μπορείς, θα πείτε, να μπεις στην ψυχή του άλλου; Ούτε μπορείς, ούτε θέλεις. Από την άλλη, όμως, μπορείς να βλέπεις τα σημάδια, που τα βλέπουν βέβαια της Ρηγίλλης τα φρικιά και οι γερασμένες εξουσίες παρελθόντων δεκαετιών. Που ξανανιώνουν και με την υποψία μόνο: Ρε σεις, αυτοί δεν θέλουν να κερδίσουν τις εκλογές. Αυτοί θέλουν να επανέλθουν στην αντιπολίτευση, γιατί εκεί αισθάνονται πιο άνετα. Ας τους βοηθήσουμε να μετακομίσουν, λοιπόν. Επάνω τους! Εξηγούμαι: Ο Παναγιώτης και οι λοιποί και λοιπές μάς τσουβάλιασαν με τη Ν.Δ. και όλο το σινάφι των Μνημονίων. Λάχανα-μπρόκολα. Στον ΣΥΡΙΖΑ μάλιστα κατευθύνουν τα πιο πολλά και πιο βαριά πυρά τους. Άρα σκασίλα τους μεγάλη αν θα νικήσει ο «μεταλλαγμένος» ή οι αναλλοίωτοι και οι σμπίροι τους. Οι περισσότεροι από τους πενθούντες και αποχωρούντες επίσης, σύ-

ριζα που λέει ο λόγος μάς ξυρίζουν. Ακόμα κι ο Γλέζος μάς έστειλε στο πυρ το εξώτερο. Βάλτε κοντά σ' αυτούς κι όλους εκείνους που επιμένουν, αλλά δεν αντιστέκονται δημοσίως στη γοητεία της λέξης ήττα. Και περιφέρουν την απογοήτευσή τους σε κανάλια και ραδιόφωνα, εμπνέοντας στον αναποφάσιστο την κλητική της: Ώ ήττα, εσύ θα είσαι η κάθαρση από τις αμαρτίες μας. Και θα μας γλιτώσεις από σοβαρά δεινά, όπως να αναγκαστούμε να κυβερνήσουμε πάλι. Και να αναγκαστούμε να συμβιβαστούμε με μέτρα τα οποία ποτέ δεν θα παίρναμε. Αν δεν. Αχ... Αυτά. Που πρέπει να τα αφήσουμε πίσω, επειδή δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο. Να αφήσουμε πίσω και κάποιους, χωρίς βέβαια να τους τσαλαπατήσουμε. Διότι όσοι θέλουν με την ψυχή και το μυαλό τους να νικήσει ο ΣΥΡΙΖΑ, να προχωρήσει η χώρα ένα βήμα μπρος, κι όχι να κάνει είκοσι δύο βήματα πίσω, είναι οι πολύ περισσότεροι. Και αποφασισμένοι. Είδαμε στο Αιγάλεω, στη Λιβαδειά, στην Καισαριανή, χιλιάδες πρόσωπα που δεν βολεύονται σε καμιά ήττα. Θα νικήσει ο ΣΥΡΙΖΑ. Έτσι βεβαιώνουν αυτά τα πρόσωπα. Αρκεί να χωνέψουμε εμείς τι σημαίνει αυτή η νίκη. Εμείς! Και θα δείτε τότε πόσα απίδια βγάζει ο εκλογικός σάκος, για όσους μας θέλουν παρένθεση...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Δημήτρης Τρίμης

Μακάρι να 'ξερε τι θέλει η Ν.Δ.

Κάτι δεν πάει καλά με την επιχειρηματολογία της Ν.Δ. σε σχέση με τις εκλογές και τον ΣΥΡΙΖΑ. Μετά την ψήφιση της επώδυνης τριετούς συμφωνίας με τους δανειστές κι ύστερα από την απώλεια της κυβερνητικής «δεδηλωμένης» πλειοψηφίας, την ανεξαρτοποίηση των 25 βουλευτών της ΛΑ.Ε. και την έναρξη των προβλεπομένων διαδικασιών για τις πρόωρες εκλογές, ο κ. Μείμαράκης θέτει (επί 24ώρου βάσεως) το αμείλικτο ερώτημα προς τον Αλέξη Τσίπρα «γιατί μας πάει σε εκλογές;». Πότε μας έλεγε ότι μπορούσε να κάτσει στη θέση του και να πει ολόκληρο το πικρό ποτήρι της επιβολής των σκληρών μέτρων του νέου Μνημονίου (τα οποία και θα υπερψήφιζε στη Βουλή), άλλοτε έλεγε, όπως χθες, ότι «ο Τσίπρας κάνει τις εκλογές για να χάσει και για να φύγει... να την κοπανήσει, θέλει να φύγει τρέχο-

ντας». Μόνημ, ωστόσο, επωδός της Ν.Δ. -αλλά και των υπόλοιπων κομμάτων του λεγόμενου Ευρωπαϊκού Μετώπου (λες και οι υπόλοιποι μεταφέρουν τη χώρα γεωγραφικά σε άλλη ήπειρο)-, είναι να συμφωνήσει ο ΣΥΡΙΖΑ σε μια κυβέρνηση εθνικής ενότητας ή ευρύτερης συνεργασίας ή αν είναι δυνατόν και σε οικουμενική, με τον ίδιο τον κ. Τσίπρα ή άλλον πρωθυπουργό. Υπό την προϋπόθεση βεβαίως ότι θα ήταν σοβαρός ο ΣΥΡΙΖΑ και ο πρωθυπουργός. Χθες στον ΣΚΑΪ ο προσωρινός πρόεδρος της Ν.Δ. εξέφρασε εκ νέου την εκτίμηση ότι μέχρι την Παρασκευή μπορεί να βρεθεί μια λύση για να μην οδηγηθεί η χώρα σε εκλογές, και φυσικά τάχθηκε ξανά «υπέρ της εθνικής συνεννόησης, διότι δεν μπορούμε πλέον να προχωρήσουμε χωρίς συναινέσεις».

Τα περισσότερα δε στελέχη της Δεξιάς, όπου σταθούν κι όπου βρεθούν, προσβλέπουν ότι ακόμα και αν πάμε στις εκλογές (που κακώς γίνονται), στην επόμενη Βουλή πρέπει να οδηγηθούμε σε κυβέρνηση συνεργασίας και με τον μνημονιακό πλέον ΣΥΡΙΖΑ. Κι ήρθε ο εκπρόσωπος Τύπου της Ν.Δ., ο Κώστας Καραγκούνης, να αποκλείσει το ενδεχόμενο συνεργασίας με τον ΣΥΡΙΖΑ, καταλογίζοντάς του «έλλειψη μεταρρυθμιστικής αντίληψης». Μιλώντας στον «Βήμα FM», είπε ότι έχει την εντύπωση ότι «είναι πάρα πολύ κρίσιμες αυτές οι εκλογές, αλλά και η επόμενη περίοδος και απαιτούν πολιτικές που θα είναι αποφασιστικές, που θα τρέξουμε πάρα πολύ γρήγορα τις μεταρρυθμίσεις και νομίζω ότι (θα το κάνουν) η Ν.Δ. ως κορμός, αλλά και κάποιες άλλες δυνάμεις που πιστεύουν σε αυτές τις μεταρρυθμίσεις».

ΕΘΝΟΣ

Το τέλος των μονοκομματικών κυβερνήσεων

Η απόλυτη αβεβαιότητα χαρακτηρίζει την πιθανή έκβαση της επικείμενης εκλογικής αναμέτρησης μόλις δύο εβδομάδες πριν από τις κάλπες. Όλες οι δημοσκοπήσεις φέρνουν αυτήν τη στιγμή ισόπαλους τους δύο βασικούς διεκδικητές της εξουσίας και η όποια απόπειρα προβλέψεων είναι προφανώς παρακινδυνευμένη. Οσοδήποτε υπάρχει μια σοβαρή παράμετρος της συγκεκριμένης αναμέτρησης που έχει ήδη κριθεί. Κι αυτή δεν είναι άλλη από την απόφαση του εκλογικού σώματος να διακηρύξει ότι θεωρεί οριστικά και τελεσίδικα ξεπερασμένες τις μονοκομματικές κυβερνήσεις. Το επιβεβαιώνει μάλιστα με δύο τρόπους. Ο πρώτος είναι η τοποθέτηση της συντριπτικής πλειοψηφίας των πολιτών υπέρ των συμμαχικών κυβερνήσεων και ο δεύτερος είναι ότι το εκλογικό σώμα δεν προσφέρει σε κανέναν την προοπτική της αυτοδυναμίας και άρα της μονοκομματικής κυβέρνησης. Αυτό το δεύτερο στοιχείο είναι ιδιαίτερα σημαντικό. Διότι και άλλοτε οι δημοσκοπήσεις εμφάνιζαν υψηλά ποσοστά υπέρ των συμμαχικών κυβερνήσεων, αλλά οι ίδιοι που εκδήλωναν αυτήν την προτίμηση φρόντιζαν και να την ακυρώνουν όταν αναδείκνυαν πλειοψηφίες του 40% ή και περισσότερο. Τώρα αυτή η αντίφαση δεν υπάρχει. Οχι μόνο τις θέλουν, αλλά και τις επιβάλλουν τις συμμαχικές κυβερνήσεις. Στη δημοσκοπήση της Marc, την οποία δημοσιοποιεί σήμερα το «Έθνος της Κυριακής», οι 7 στους 10 ερωτηθέντες θέλουν κάποιας μορφής συμμαχική κυβέρνηση. Το 34,4% θέλουν κυβέρνηση όλων των φιλοευρωπαϊκών πολιτικών δυνάμεων, το 18,5% προτιμούν κυβέρνηση με κορμό τη ΝΔ και το 17,7% κυβέρνηση συνεργασίας με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ. Και ο καθένας αντιλαμβάνεται πως από τη στιγμή που αυτή είναι η κυρίαρχη προτίμηση για την κυβέρνηση που θα αναλάβει να διαχειριστεί το μέλλον της χώρας, είναι προφανές ότι το εκλογικό αποτέλεσμα θα επηρεαστεί σημαντικά, αν όχι και καθοριστικά, από τις προοπτικές συνεργασιών που θα παρουσιάσουν ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ και από το πόσο ειλικρινείς θα θεωρηθούν αυτές. Σίγουρα οι κυβερνήσεις συνεργασίας, εκπροσωπώντας ευρύτερες πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις, είναι αντικειμενικά αποτελεσματικότερες στις περιπτώσεις που χρειάζεται να ληφθούν δύσκολες και σοβαρές αποφάσεις. Αλλά ακόμη αποτελεσματικότερες είναι οι κυβερνήσεις στις οποίες μετέχουν διαπιστωμένα ικανοί και κοινωνικά και επαγγελματικά καταξιωμένοι πολίτες. Δυστυχώς αυτήν την παράμετρο την αγνοούν κατά κανόνα οι όποιοι νικητές των εκλογών και εμπιστεύονται τους κομματικά έμπιστους, αν και κατά κανόνα δεν διαθέτουν τις γνώσεις και την πείρα για τέτοιου επιπέδου αξιώματα. Ίσως είναι ευκαιρία, τώρα που ο κανόνας των κυβερνήσεων συνεργασίας τείνει να καθιερωθεί, να συνοδευτεί και από μια αναβάθμιση του επιπέδου των μελλοντικών υπουργών. Η απεμπλοκή από την κρίση προϋποθέτει τη βοήθεια των ικανοτέρων.